

LBRIS

We know
books

Christian Mørk

**DRAGUL
DE JIM**

editura rao

IBRDIS
MOERK, CHRISTIAN

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Dragul de Jim / Christian Mørk; trad.: Sandra-Iulia Ronai.
București: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8255-25-5

I. Ronai, Sandra-Iulia (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA

Christian Mørk
Darling Jim

Copyright © Christian Mørk, 2007

Prima ediție a fost publicată
de Politikens Forlag, Danemarca.

Publicată prin înțelegere cu Nordin Agency, Suedia

Traducere din limba engleză
SANDRA-IULIA RONAI

© Rao International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8255-25-5

Pentru Aoife, oriunde ai fi

1

Malahide, la nord de Dublin.

Nu cu multă vreme în urmă.

Cu mult după ce casa fusese dezinfectată pentru noi ocupanți, iar cadavrele depuse la locurile de odihnă din pământ, oamenii tot nu se apropiau. „E blestemată“, șopteau bârbitoarele din cartier, dând din cap cu înțeles. „Ce mortal, o casă bântuită!“ zbieau copiii, dar, de câte ori își luau inima în dinți, abia dacă făceau câțiva pași în curtea din fața casei, că le și pierrea toată îndrăzneala.

Întrucât ceea ce văzuse înăuntru, primul dintre toți, Desmond, poștașul, fusese neobișnuit de straniu.

Toată lumea îl simpatiza pe Desmond, cu toate că era, probabil, mai băgăcios decât ar fi fost cazul. Mai era și foarte tipic și băga imediat de seamă dacă peluza cuiva ar fi trebuit îngrijită sau dacă vopseaua de pe vreun stâlp începuse să se scorojească. Împreună cu vina de a fi văzut anumite amănunte fără să le fi înțeles adevărata semnificație, aceste calități, altminteri inofensive, îl făcură să-și piardă mințile.

În ultima zi în care se mai putuse bucura de viață, acest exigent degustător al cafelelor clienților distribuia corespondența

zilnică în cartierul liniștit din apropierea gării din Malahide cât de încet putea, fără să li se pară oamenilor că trage cu ochiul. Porni din locul în care New Street întâlnea urâtenia de beton, în stil fals bavarez, a portului de ambarcațiuni, apoi făcu la stânga, luând-o pe Bissets Strand. Ca de obicei, bătrânul Des aruncă o privire prin ferestre, să vadă dacă nu-l așteaptă înăuntru vreun cunoscut cu o ceașcă de cafea proaspătă, și nu fu dezamăgit; până să ajungă la capătul primului pâlț de case, băuse deja două cești. Cei mai mulți dintre locuitori ajunseseră să-i înțeleagă nevoia de a primi puțină atenție. Simplul fapt că „se nimerea“ să pice tocmai la țanc pentru o gură de cafea matinală îi dădea impresia, știa toată lumea, că făcea parte din viața cuiva, măcar un pic. Spunea tot timpul că „boabele miros minunat“. Nu stătea niciodată mai mult decât era bine-venit. Și zâmbea când te întâlnea – asta îi făcea pe toți să cedeze în fața acestei ființe ciudățele –, aruncându-ți un zâmbet larg ca toate zilele.

Înainte să dea peste cadavre, Desmond era considerat de toată lumea inofensiv.

Viața din afara serviciului, atâta câtă era, și-o petrecea la localul lui Gibney, unde furișa câte o privire la nevestele de prin împrejurimi când nu le erau atenți bărbații, și își cheltuia modestul salariu la casa de pariuri de alături ori de câte ori se transmitea vreo cursă de cai la televizor, ceea ce se întâmpla des. De optsprezece ani, își tot târâia geanta neagră de poștaş pe trotuarele crăpate ale vechiului orașel de la malul mării, holbându-se la aceleași case, cenușii pe unde aerul marin le mân-case vâruiala – și găsea un fel de alinare în toată această monotonie. Să se ducă în marele oraș, la doar o jumătate de oră distanță cu trenul, ar fi însemnat să aibă o foame de neprevăzut

și o înclinare spre viața mondenă pe care nu-și închipuia să le simtă vreodată. Ba mai mult, i-ar fi stricat itinerarul pus la punct cu grijă, care-i asigura cel puțin patru cești bune de cafea până la masa de prânz.

Când trecea pe aleile din fața caselor, oamenii din bucătării îl auzeau fredonând. Numai aiureli de melodii, de fapt. Avea o voce groaznică, dar dădea din cap în ritmul muzicii, ceea ce-l făcea să pară mai mult decât talentat. Era fericit așa cum sunt fericiti de obicei numai copiii de până la doisprezece ani.

Mai târziu, oamenii aveau să pună pariuri dacă fredonatul acesta ar fi trebuit sau nu să-i fi pus în gardă.

Pe 24 sau 25 aprilie, pe la zece și ceva dimineata, după câte își mai aminteau unii, părerea îngăduitoare pe care orașelul o avusese despre Desmond se schimbă pentru totdeauna. Soarele nu strălucea. Dumnezeu Își strămutase privirile de la casa cu numărul 1 de pe Strand Street și trimisese în loc nori învălătuciți și acoperiți cu un cenușiu sinucigaș, adunați de pe mare să ascundă privirilor ceea ce avea să se petreacă, dar care nu era menit să fie cunoscut de către toată lumea. O culoare aleasă în mod profetic, după cum avea să se adeverească. Și astfel, în fericita sa ignoranță, ba făcându-i cu mâna bătrânei doamne Dingle de la etajul întâi al Howard's Corner, ba înclinându-și pălăria către simpatica doamnă Moriarty, care tocmai își deschidea frizeria, Desmond Kean se pregăti să-și încheie traseul zilnic.

Când termină de distribuit corespondența pe la casele bătrânești decolorate de pe Bissets Strand, după ce se întoarse și ajunse din nou la numărul 1, pe colțul dintre Old Street și Gas Yard Lane, Desmond ezită iarăși. Geanta îi era aproape goală și nu mai avea de dus decât două pliante cu reclame, de la

supermarketul orașului, doamnei Hegarty, care locuia acolo. În zilele care urma, Desmond avea să se tot frământa, încercând febril să-și aducă aminte cu cât timp în urmă ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva în neregulă cu felul în care se simțea în preajma acelei case. Arăta destul de banal, cu fațada de un gălbui spălăcit și cu zăbrele fals elvețiene, de lemn, deasupra intrării. Dar, de la bun început, ceva parcă îi șoptise un avertisment nedefinit, pe care fusese prea politicoasă să-l audă.

Doamna Hegarty – care îl lăsase pe Desmond să-i spună „Moiră“ după numai un an de vizite sporadice, dar stăruitoare – venise în orașel în urmă cu aproape trei ani, dintr-un loc despre care nu prea binevoia să vorbească. Oamenii ziceau că era vorba despre un oraș de departe, tocmai din West Cork. La cei patruzeci și cinci de ani ai săi, era încă o femeie arătoasă, iar chipul ei avea norocul să fie dintre acelea care, datorită unei anume structuri osoase, avea să se păstreze bine și la bătrânețe. În rarele ocazii când glumele stângace ale lui Desmond reușeau să-i smulgă un zâmbet, era de-a dreptul frumoasă. Dar mai căpătase de-a lungul timpului și un fel de asprime, care se prefăcea în dușmănie fâțișă ori de câte ori cineva încerca să fie prea prietenos cu ea. Invitațiile la ceai ale vecinilor fuseseră primite mai întâi cu refuzuri politicoase. Iar când unii încercaseră să bată un apropo mai puțin subtil aducându-i prăjituri, ea le lăsase, neatînse, în fața ușii, unde, până la urmă, le mâncaseră pisicile vagabonde.

Dintre toți vecinii roși de curiozitate, numai Desmond fusese vreodată invitat înăuntru la o cafea, probabil pentru că era atât de nevinovat și pentru că închidea voit ochii în fața laturii ascunse a celorlalți. Apoi, prin ianuarie, doamna Hegarty încetase brusc să mai deschidă atunci când suna el la ușă.

Tentativele lui ulterioare de a reînoda legătura cu ea ori de câte ori se întâlneau pe stradă fură și ele respinse. Doamna Hegarty, care și așa fusese doar arareori văzută în afara celor patru pereți ai ei, trecea acum pe lângă el fără să-i adreseze nici un cuvânt, înfolită într-un palton vechi, cu un șal înfășurat în jurul capului, ca la mumii. Nu-l mai poți niciodată înăuntru. Desmond și toți ceilalți presupuseră pur și simplu că i se întâmplase vreo tragedie, nu insistaseră și păstrară distanța pe care era limpede că o împunea.

Și totuși.

Stând în fața ușii de la intrarea în casa doamnei Hegarty, cu reclamele colorate în mână, Desmond șovăi, din cauza acelei *impresii* pe care o tot avusese în ultimele săptămâni de câte ori trecea pe acolo. În ultima vreme, răzbătuseră dinăuntru niște sunete pe care Desmond nu le băgase în seamă, spunându-și că vin de la televizor sau, poate, de la radio. Semănau cu niște scâncete, ba chiar cu țipetele unei voci tinere. Odată se auzise și o bufnitură puternică, iar perdelele de la etaj fuseseră smucite repede la o parte, apoi trase din nou peste fereastră. Dar Desmond, fiind doar curios, nu și iscoditor ori îndrăzneț, se amăgise că nu erau altceva decât ciudățeniile oamenilor singuri, trib din care el însuși făcea parte.

Cu cât se apropia mai mult de ușița batantă pentru scrisori, decupată în ușa de la intrare, cu atât firele de păr de pe mâna lui Desmond se zbârleau mai mult, ca o pădure blondă. I se păru că simte un miros. Ca de tocană stricată. Nu era sigur de unde vine; plaja nu era departe, ar fi putut fi și algele care putrezeau. Sau frigiderul cuiva căruia i se oprise curentul. Dar Desmond știa că nu e așa.

Lăsându-și în sfârșit la o parte impresia vagă, rău-prevestitoare, Desmond se aplecă și împinse ușa batantă. Îndesă unul dintre pliantele publicitare. Observă un teanc de scrisori nedesfăcute pe podea.

Apoi încremeni.

Înăuntru, cam pe unde știa că se afla camera de zi a doamnei Hegarty, zări ceea ce părea să fie o mână.

Era vânătă și umflată ca o mânășă chirurgicală și se ivea de undeva din încăperea alăturată. Brațul legat de mână era și el gras, ca un câmat, de parcă fusese umplut cu apă. Lângă el zăcea un ceas – cureaua plesnise de pe încheietură din cauza umflăturii. Desmond își întinse gâtul și desluși ceva din rămășițele doamnei Hegarty; văzu pete întunecate peste tot pe hainele ei de duminică. Ar fi putut să jure că, în ciuda tuturor acestor amănunte, ea zâmbea. Des abia dacă reuși să nu vomite și alergă să le spună *gardai*-ilor.

Și, pentru prima și ultima dată în viață, uită să distribuie corespondența.

După ce deschiseră ușa forțând încuietoarea, polițiștii locali se dădură la o parte și făcură loc echipei de criminaliști îmbrăcați ca niște cosmonauți, veniți tocmai de la sediul central din Garda Phoenix Park. Doi bărbați intrară în tăcere, urmați de o unitate canină. Câinii urlau și schelălăiau, ațâțați de sângele închegat, iar dresorii trebuiră să-i țină bine. Un cosmonaut în costum de protecție alb ingenunche lângă corpul culcat la pământ al Moirei și îi examină craniul. Avea câteva adâncituri chiar deasupra unuia dintre ochi, de parcă cineva ar fi lovit-o cu un obiect contondent de mai multe ori, dar nu îndeajuns de tare cât s-o ucidă pe loc. Cauza decesului, se stabili mai apoi la anchetă,

fusese un hematom subdural acut. Cu alte cuvinte, Moira Hegarty suferise un atac cerebral, după ce fusese bătută, și murise la numai câteva minute. Cadavrul zăcuse acolo cel puțin trei zile. Unul dintre detectivi crezu la început că era un caz de tâlhărie și homicid. Mai apoi, după ce află întreaga poveste, lumea îl auzi bombănind că „nemernica dracului a meritat fiecare lovitură“. Căci moartea ei, din punctul de vedere al polițiștilor, era partea cea mai simplă.

Și pe pereți se vedeau urme, de parcă mai multe persoane s-ar fi îmbrâncit la parter, încercând să se doboare una pe alta. Parchetul era mânjit cu cremă de ghetă și se vedeau urme ca de derapaj, iar tablourile cu Țara Sfântă atârnav strâmb. Semne de încăierare se vedeau în toate încăperile de la parter, neliniștindu-i pe polițiștii începători. Unul dintre ei deschise masca de la chiuvetă și descoperi o cantitate mare de otravă de șobolani. Altul găsi asupra Moirei un colier, făcut din fier și sudat la ceafă; de el era agățat un alt inel asemănător, pe care se aflau mai mult de zece chei diferite. Nici una dintre ele nu i-ar fi putut fi smulsa de la gât. Încercând în zadar să risipească tulburarea pe care o simțeau cu toții, unul dintre polițiști observă că „probabil că zdrângăneau când făcea duș“. După ce tăiară inelul cu cleștele, descoperiră că fiecare cheie se potrivea în câte o încuietoare a casei – pe dinafară. Alte chei nu găsiră. Iar majoritatea ușilor erau încuiate.

Ancheta stabili că doamna Hegarty suferise loviturile sus, apoi reușise să coboare și să ajungă până aproape de canapea, prăbușindu-se la doar câțiva centimetri de ea. Drumul era marcat de o dâră subțire de sânge.

Când urcară la etaj ca să verifice această teorie, anchetatorilor le pieri orice urmă de zâmbet. Ușa trebui să fie smulsa

din balamale de doi dintre cei mai vânjoși polițiști din Malahide. Când se propăria cu umerii în ușa, privirile celor doi se întâlneau, speriate. Pentru că mirosul care venea dinăuntru era mai puternic decât cel din preajma doamnei Hegarty. Nu se rușinara să ia cu ei un agent înarmat când adevărul li se dezvăluia – adevăr pe care Desmond îl văzuse și care totuși îi scăpase cu totul.

Fata zăcea îngrămădită în prag, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune în jurul unei lopoți ruginite.

– Iisuse! strigă cel mai tânăr dintre polițiști și se sprijini de tocul ușii. La parter, câinii începură să latre, râcâind cu ghearele pe pardoseala de lemn.

Părul roșcat al fetei se făcuse aproape negru de sudoare și murdărie. Degetele ei, subțiri și elegante, mai aveau doar două unghii, iar coastele i se vedeau prin țesătura subțire a ceea ce fusese probabil o rochie de vară galbenă. Biata de ea avusese o moarte urâtă, stabilirea polițiștii, dar nu putură să-și dea seama imediat dacă rănile de cuțit din abdomen o omorâseră sau vreo suferință internă. Lopata avea amprentele ei, iar muchia de metal se potrivea cu urmele de pe fruntea doamnei Hegarty. Ajunseră la concluzia că fata coborâse după femeia mai în vârstă, dar ceva îi întrerupsese urmărirea pe la jumătatea scărilor. De după un scaun recuperară un cuțit și, cum avea pe el amprentele doamnei Hegarty, era evident că aceasta o înjunghiasse pe tânăra nu doar de două, ci de cel puțin nouăsprezece ori.

– Iute i s-a mai scurs sângele, biata copilă, remarcă un polițist bătrân, suflându-și nasul.

Tehnicienii criminaliști făcură repede reconstituirea scenei. La etaj, se dusesse o luptă disperată, iar doamna Hegarty încercase și până la urmă reușise să respingă atacul-surpriză al fetei

slăbite. Dar nici tânăra nu se lăsase fără să lupte. Abia acum își dădura oamenii legii seama de un lucru: cheile doamnei Hegarty nu doar se potriveau în toate încuietorile, dar nici o încăpere din casă nu avea broască să se poată deschide pe dinăuntru. Sub pat fură găsite resturi de cartofi fierți și pâine mucegăită – fata fusese nevoită să-și păstreze hrana sărăcicioasă și raționalizată. Se stabilă că trăise în casă cel puțin trei luni. De bara patului atârnav, deschise, cătușe pentru mâini și pentru picioare, și păreau să fi fost îndelung folosite. Cea mai mică dintre cheile de la gâtul presupusei temnicere se potrivea foarte bine în cătușe. Sărmana avea urme pe unde metalul o rosesse până la carne. Se stabilă că își deschisese cătușele cu o improvizație făcută din două ace de păr îndoite, acoperite acum de propriul sânge închegat pe podea.

Fusese ținută prizonieră. Multă vreme. Altă explicație nu exista.

Iar temnicera, femeia amabilă care îl servea pe Desmond cu cafea, nu fusese descoperită decât atunci când era deja prea târziu.

– Nu am știut absolut nimic, spuse, cu răsufarea tăiată și clipind din cauza blițurilor, domnul de la Serviciul de Asistență Socială, pus în fața dezgustătorului fapt că doamna Hegarty, femeia retrasă, venită de undeva de prin Vest, ținuse pe cineva sclav în casă, chiar sub nasul vecinilor. Vom demara imediat investigații suplimentare, mai declară. Dar, în timp ce omul ieșea din casă pe ușa din față, încercând să evite privirile furioase ale celor care se holbau la el, toată lumea știa deja că astea nu erau decât vorbe-n vânt. Femeia liniștită care locuise în capătul străzii fusese un monstru absolut. Și nimeni nu se sinchisise să bage de seamă, cu atât mai puțin autoritățile.

În tot acest timp, pe măsură ce criminaliștii, polițiștii și câinii își disecau partea lor de mister, Desmond înțeluse mai bine decât ceilalți care era adevărul din momentul în care prima ambulanță sosi să ridice trupul bieteii fete, el rămase pe trotuarul de vizavi, cu mâna încleștată pe o balustradă ca să-și țină echilibrul, holbându-se la ușa cafenie a casei de la numărul 1. Când se lăsă întunericul, el încă nu se mișcase de acolo. Zâmbetul jovial pe care îl ația de obicei fusese înlocuit de un surâs fantomatic și trist. Și, încetul cu încetul, aceiași oameni care îi trecuseră cu vederea firea tipică începură acum să se uite pieziș la bărbatul chel înaintea de vreme care tot încerca să zărească, măcar puțin, cadavrul tinerei luate de ambulanță. Privirile furișe pe care Desmond le aruncase în bucătăriile lor prindeau acum un cu totul nou și tulburător înțeles. Și, în plus, cu atât mai bine să poți arunca noroiul vinovăției colective în singurul fraier la-ndemână...

– Ce pervers! Rostiră buzele cu rujul crăpat al unei mame.

– Un psihopat și-un ticălos! adăugă alta.

Ambele îl serviseră cu cafea și cu zâmbete, cu câteva zile înainte.

Dar, chiar dacă ocheadele lipsite de politețe ale poștașului le păreau, poate, izvorâte dintr-o curiozitate nepotrivită sau chiar din ațutare sexuală, privitorii se înșelau. Dacă ar fi putut să vadă și în sufletul lui Desmond, n-ar fi dat decât peste cele mai întunecate și mai profunde sentimente de rușine și vinovăție. Acum înțelegtea bufniturile pe care le auzise. Scâncetele de la etaj se poate să fi fost... de fapt, mai mult ca sigur, chiar fuseseră... strigăte desperate după ajutor, cu doar câteva zile înainte de o moarte violentă. Desmond dădu sfios din cap către femeile din cartier, care îi evitau privirile și stăteau cu ochii ațintiți pe ușa

casei de la numărul 1, de parcă, dacă s-ar fi holbat la ea în-deajuns de mult, ar fi devenit vecine mai bune.

Se lăsase noaptea. „Cosmonauții” își strânseseră în cele din urmă corturile și transportaseră probele la sediul central. Gloata de gură-cască se mai împuținase, dar nu foarte mult, când Desmond auzi un sunet venit din casă, ceva între țipăt și răcnet. Cineva avusese parte de o surpriză, și nu de una plăcută. În câteva clipe, același tânăr polițist care găsise fata apăru în prag, cu chipul – palid încă de dinainte – desfigurat de groază. Ceea ce tocmai văzuse era mai mult decât putea el îndura în materie de urâtenie umană.

– Dom' sergent, zise el, înghițind în sec, ceva ce ne-a scăpat prima dată...

Unul dintre câini refuzase să se mai miște, se agățase de covor și începuse să schelălăie când trecu pe lângă o bibliotecă de la etaj. Nu să urle, ca mai înainte, ci să bocească pentru ceea ce simtea în apropiere.

Când polițiștii mutară în sfârșit bibliotecă și deschiseră ușa secretă ascunsă în spatele ei, găsiră a doua fată.

– Arată mai tânără decât prima, zise la câteva zile medicul legist, după ce termină de efectuat autopsiile celor trei femei. Apoi își scoase mânușile de cauciuc, cu o mișcare exersată care nu-i făcea nici o plăcere.

Tânăra fusese înghesuită într-un fel de nișă din zid la care se putea ajunge doar printr-o ușiță îndeajuns de strâmtă să poată aparține unei case de păpuși. O conductă îngustă de ventilație lega camera primei fete de cotlonul acesta umed. În lipsa oricărui act de identitate, se stabili că tânăra, al cărei păr negru